

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 658/2017-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. októbra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Malacky v konaniach vedených pod sp. zn. 1 T 11/2012, sp. zn. 2 Nt 5/2013 a sp. zn. 1 Nt 12/2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. augusta 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Malacky (ďalej aj „okresný súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 1 T 11/2012, sp. zn. 2 Nt 5/2013 a sp. zn. 1 Nt 12/2016 (ďalej aj „napadnuté konania“).

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že základnou povinnosťou okresného súdu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa domáhajúceho sa súdneho rozhodnutia v primeranej lehote. Vzhľadom na uvedené namieta dĺžku všetkých troch označených konaní vedených okresným súdom, ktorý podľa jeho názoru nezabezpečil, aby bola predmetná vec sťažovateľa prerokovaná bez zbytočných prietahov a aby jednotlivé úkony okresného súdu v týchto konaniach viedli k rozhodnutiu vo veci samej.

Sťažovateľ preto navrhuje, aby ústavný súd jeho sťažnosť prijal na ďalšie konanie a následne takto rozhodol: *„Ja ako sťažovateľ mám právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy SR, ako aj právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu malacky v konania vedených pod sp. zn. 1 T 11/2012, sp. zn. 1 Nt/12/2016, sp. zn. 2 Nt/5/2013 porušené bolo.“*

Sťažovateľ tiež žiada, aby ústavný súd *„prikázal okresnému súdu konať v predmetnej veci bez zbytočných prietahov, priznal sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v sume 8 000,- Eur, ako aj náhradu trov konania pred Ústavným súdom“*.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní uznesením odmietnuť bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutých konaniach.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 11/2012

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“, ktoré je garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01).

Ústavný súd zistil a obdobne to vyplýva aj z uznesenia Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Tos 39/2017 z 9. mája 2017 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“), ktorým krajský súd podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 Nt 12/2016 z 21. novembra 2016, ktoré sťažovateľ priložil k sťažnosti, že konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 1 T 11/2012 bolo právoplatne skončené 14. decembra 2012.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (v primeranej lehote) je odstránenie stavu

právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (m. m. I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 205/03). Súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu je aj názor (napr. I. ÚS 34/99, II. ÚS 32/00, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 109/03, II. ÚS 478/2010), že ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom, pozn.) ešte trvalo, resp. mohlo trvať. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je totiž požiadavka, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd konštatuje, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (16. augusta 2017, pozn.) nemohlo už postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 11/2012 dochádzať k porušovaniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže označené konanie okresného súdu bolo právoplatne skončené ešte 14. decembra 2012.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 2 Nt 5/2013 a sp. zn. 1 Nt 12/2016

Z uznesenia krajského súdu vyplýva, že

- predmetom napadnutého konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 2 Nt 5/2013 bol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej proti nemu okresným súdom pod sp. zn. 1 T 11/2012. Sťažovateľ predmetný návrh na povolenie obnovy konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 1 T 11/2012 doručil okresnému súdu 6. mája 2013, pričom okresný súd o ňom rozhodol uznesením sp. zn. 2 Nt 5/2013 z 3. marca 2014 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos 66/2014 z 8. júla 2014 tak, že návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania zamietol. Označené konanie okresného súdu bolo právoplatne skončené 8. júla 2014.

- predmetom napadnutého konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 1 Nt 12/2016 bol v poradí druhý návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej proti nemu okresným súdom pod sp. zn. 1 T 11/2012, ktorý sťažovateľ doručil okresnému súdu 30. marca 2016. O tomto návrhu okresný súd najskôr rozhodol uznesením sp. zn. 1 Nt 12/2016 z 18. júla 2016, ktoré bolo uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos 84/2016 zo 6. septembra 2016 zrušené v celom rozsahu a okresnému súdu bolo uložené, aby vo veci znovu konal a rozhodol. Okresný súd následne o podanom návrhu rozhodol uznesením sp. zn. 1 Nt 12/2016 z 21. novembra 2016, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť. Krajský súd napokon uznesením túto sťažnosť sťažovateľa zamietol na neverejnom zasadnutí 9. mája 2017. Napadnuté konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 1 Nt 12/2016 tak bolo právoplatne skončené 9. mája 2017.

Vychádzajúc už z uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol aj túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá, bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi uplatnenými v jeho sťažnosti.

Nad rámec odôvodnenia svojho rozhodnutia ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľ predložil sťažnosť ústavnému súdu bez toho, aby bol zastúpený právnym zástupcom, pričom ani nežiadal o jeho ustanovenie, z dôvodu hospodárnosti konania sa však už ústavný súd otázkou odstránenia procesnej prekážky konania spočívajúcej v nedostatku kvalifikovaného právneho zastúpenia sťažovateľa nezaoberal, pretože dôvody, pre ktoré rozhodol o odmietnutí sťažnosti, by neboli odstrániteľné ani prostredníctvom právneho zástupcu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. októbra 2017